

Andrii Dostliev & Lia Dostlieva Fairy Castles of Donetsk (2018–2020)

Mitologizacja miejsca odległego w czasie i przestrzeni nie jest czymś unikatowym i tak naprawdę każdy to robi. Aby zbadać ten proces głębiej, zaprosiliśmy osób znajomych i nieznajomych do podzielenia się osobistymi historiami o Doniecku z lat 90. Później z klocków Lego odtworzyliśmy miejsca z tych opowieści. Modele te nie są doskonałymi reprezentacjami, ale pomagają stworzyć emocjonalne i materialne więzi z przeszłością. Są to symboli i jednocześnie narzędzia tego połączenia. W tle obrazów są zdjęcia archiwalne wymienionych miejsc.

Pamiętasz, jak w latach dziewięćdziesiątych wszyscy mieliśmy w domu karaluchy, więc kiedy zapaliłam piec, podłoga zrobiła się od nich cała czerwona? A kiedyś ja ukradłam pieniądze, które Ty odkładałaś na nowe zimowe buty i kupiłam Snickersy dla wszystkich moich przyjaciół, a potem byłam zbyt przestraszona, aby wrócić do domu, i Ty musiałaś iść mnie szukać. A pamiętasz, jak raz przyciągnęliśmy do domu osiem worków jabłek we dwoje? Cały czas śmialiśmy się i wszyscy wtedy jeszcze żyli. A raz w nocy zastrzelono kogoś u mnie na podwórku, obudziłam się i słyszałam, jak umawiają się wyrzucić ciało do jeziora. „Bierz za nogi, powiedziałem, bierz za nogi, kurwa!”. Dalej cisza. Wszyscy wokół mnie spali i nikt inny tego nie usłyszał. Byłam bardzo wystraszona, i już nie było Ciebie, żeby mogłam Ci o tym opowiedzieć.

Wspominać o Doniecku z lat dziewięćdziesiątych to tak samo jak patrzeć na słońce z głębi wody: światło pojawia się i znika, rozmazane cienie przesuwają się nad twoją głową i nie wiesz, czy to są łodzie rybackie, czy zbliżają się do ciebie potwory morskie i smoki z mrocznych głębin, gotowi załonić słońce i wszystkich zjeść.

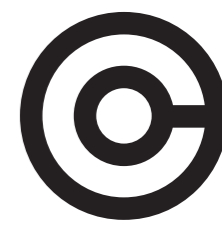
Andrii Dostliev & Lia Dostlieva Fairy Castles of Donetsk (2018–2020)

Remember how in the nineties we had cockroaches at home, and when you lit the stove the floor turned red from them? I once stole money that you were saving up for winter boots and bought Snickers bars for all my friends, and then was too scared to go home and you had to go looking for me. And remember when the two of us lugged home eight bags of apples? We laughed the whole time, it was such great fun, and everyone was still alive back then. And the time someone was shot in the courtyard. The shots woke me up and I lay there in unbearable silence. I could hear them downstairs whispering about throwing the body in a lake. “Take his legs, I said take his legs, fuck.” And then silence again. Everyone around me was asleep so nobody else heard it. I was really scared, and you weren’t there anymore to tell you about it.

Thinking about Donetsk in the nineties is like looking at the sun from deep in the water: the light shifts and disappears, blurry shadows move above your head and you don’t know if what’s approaching are fishing boats or sea monsters and dragons that have risen from their mythical depths, ready to black out the sun and eat you up.

Mythologizing a place distant in time and space, and your own experience associated with this place, isn’t something unique to us, it happens one way or another with everyone. To analyze this process more deeply, we invited friends, acquaintances, and strangers to share their personal stories about Donetsk in the ‘90s, the way they remember it. Lego bricks were used to make models of the places from their stories. These models aren’t perfect representations, but they help create an emotional and material connection with the past, serving as both a symbol and a tool of that connection.

Andrii Dostliev (UA/PL)

Andrii Dostliev (1984) – jest artystą, kuratorem i badaczem fotografii z Ukrainy, obecnie mieszkającym w Polsce. Jego główne obszary zainteresowań to pamięć, trauma, tożsamość – osobista i zbiorowa, oraz granice fotografii jako medium. Jego praktyka artystyczna obejmuje fotografię, wideo, rysunek, performance i instalację. Ostatnie wystawy indywidualne to 'Black on Prussian Blue', Shcherbenko Art Centre, Kyiv, Ukraine (2021) i 'Black raven sang the water', KMBS, Kyiv, Ukraine (2021). Opublikował kilka książek ze swoimi seriami fotograficznymi.

<http://dostliev.org/>

Lia Dostlieva (UA/PL)

Lia Dostlieva, 1984, Donieck, Ukraina.

Artystka, antropolożka kultury, eseistka.

Główne obszary moich badań obejmują problematykę traumy, postpamięci, praktyk komemoratywnych oraz sprawczości i widoczności grup wrażliwych. Szczególnie interesuje mnie, w jaki sposób trauma dochodzi do języka, możliwości reprezentacji traumatycznych wydarzeń oraz jak można opisać i zwizualizować „trudną wiedzę” i „trudną przeszłość”. Jako artystka pracuję w wielu różnych mediach, w tym fotografii, instalacji, rzeźbie tekstylnej, itp. od 2012 roku.

<http://www.liadostlieva.org/>

Andrii Dostliev (UA/PL)

Andrii Dostliev (b. 1984) is an artist, curator, and photography researcher from Ukraine, currently based in Poland. His primary areas of interest are memory, trauma, identity – both personal and collective, and limits of photography as a medium. His art practice works across photography, video, drawing, performance, and installation. Recent solo exhibitions include: 'Black on Prussian Blue', Shcherbenko Art Centre, Kyiv, Ukraine (2021) and 'Black raven sang the water', KMBS, Kyiv, Ukraine (2021). Has published several books with his photographic series.

<http://dostliev.org/>

Lia Dostlieva (UA/PL)

Lia Dostlieva, b. 1984, Donetsk, Ukraine.

Artist, cultural anthropologist, essayist.

Primary areas of my research include the issues of trauma, postmemory, commemorative practices, and agency and visibility of vulnerable groups. I am particularly interested in how trauma comes to language, in possibilities of representation of traumatic events and in how “difficult knowledge” and “difficult past” could be described and visualised. As an artist, I work across a wide range of media including photography, installations, textile sculptures, interventions into urban space, etc. since 2012.

<http://www.liadostlieva.org/>

